

KATIE DREAMS

Idővándorok

Ula egy sziklaperem ült, hátát nekivetve a hatalmas gránitfalnak. Ősi földjének szépsége tárult a szeme elé. Csodálattal nézte, átjárta a végtelen nyugalom, meghitt szeretet öntötte el a szívét. Valahányszor feljött ide, mindig ugyan ezt érezte, sosem tudott betelni az elé táruló szépséggel. Lenge szellő fújt, ami csak alig enyhítette a nyári meleget. Hosszú fekete hajába lágyan kapott bele a szél, medálján megcsillant a nap fénye. Könnyű, hímzett fehér vászoninget, világosbarna szattyánbőr nadrágot és rövid szárú csizmát viselt. Kardja, tőre, nyila és a nyílvevesszőkkel teli tegez most mellette hevert. Sosem ment ezek nélkül sehova. Kezét szeretett kardján nyugtatta. Erre volt a legbüszkébb, amit apjától kapott felnőtté avatásának napján. Ez a kard ősidők óta volt a legjobb barátja, hű társa és védelmezője családjának. A fényes acélpengében megannyi csillag ragyogott belevésve, markolata gondosan kidolgozott veretes munka volt, ami egy többszörösen összefonódott levelekből álló ágakra hasonlított. Ez a hasonlóság nem volt véletlen, hiszen az ősi Nantafát mintázta meg. A Nantafa volt Teloran jelképe, mely ősidők óta állt egy virágzó rét közepén. Az évezredek kezdetén számtalan ilyen fa díszelgett Teloran területén, ám mára már csak a legősibb maradt, legendája pedig apáról fiúra, anyáról leányra szállt. Úgy tartották, hogy ennek a fának életet adó ereje van, minden része mágikus, gyógyító erővel bír. Mindenki tiszteletben tartotta. Minden tavasszal, mikor virágba borult Teloran apraja nagyja elzarándokolt a rétre, és hálával telt szívvel mondtak imát, megadva ezzel ősi jelképüknek a legnagyobb tiszteletet.

Onnan, ahol Ula ült pontosan látni lehetett azt a rétet, ahol a Nantafa állt. Hatalmas törzse, égbe nyúló óriási lombkoronája még ilyen messziről is tiszteletet parancsoló volt. Tavasz végére már levirágzott, mostanra pedig édes, lédús, aranyló gyümölcsöt termett. A rét, ahol a fa állt volt Teloran közepe, innen indult ki minden út és ide

is tért vissza. A fa körül megannyi tarka virág nyílt, édes – fűszeres illatukat Ula is érezte a távolból. A réttől nem messze folyt a Zant folyó, ami élelemmel, vízzel látta el egész Telorant. A folyóból számos kisebb patak ágazott el, behálózva az ősi földet. A folyó valahol egy távoli hegy gyomrában eredt, vize kristálytiszta csillogott, amerre csak elhalad. Egy távolabbi halványabb sáv jelezte a másik folyót, a Kelont, ami valahol a messzeségben a tengerbe ömlött. Ezt a helyet azonban Teloran népe messze elkerülte.

Ula áhítattal teli szeretettel nézte az alatt elterülő tájat. Ameddig a szem ellátott tarka mezők, lankás domboldalak váltották egymást, a távolban pedig hatalmas gránithegyek magasodtak. E lankás domboldalak között húzódtak meg a kisebb – nagyobb falvak, amik körül gondosan megmunkált földek sora állt. Jobb keze felől a hegyoldalból jókora zuhatag omlott alá, hangját messzire lehetett hallani. Párjától üdén zöldellt a környező erdő. A szél éppen délkeletre fordult, Ula a bőrén érezte a hús zuhatag apró cseppjeit. Behunyta szemét, és átadta magát a természet megannyi megnyugtató csodájának, együtt lélegzett vele. Magába szívta földje minden erejét, szeretetét, energiáját.

Aztán hirtelen pattant föl, kezében azonnal ott villant kardja, fürkész tekintettel nézett az erdei ösvényre, ahonnan neszt hallott. Mikor meglátta Dent, mosolyogva engedte le kardját.

- Den? Hogy kerülsz ide?
- Már mindenütt kerestelek, gondoltam csak itt lehetsz.
- Meditálni jöttem, te pedig kegyeskedtél megzavarni ebben.
- Bocsáss meg! Akkor inkább megyek is!

– Ha eddig feljöttél, akkor már maradj! Gyere, ülj le és maradj csöndben!

Den csöndesen leült Ula mellé, aki újra belefogott mindennapos meditációjába. Den is behunyta szemeit, ő is meditálni kezdett. Közben kinyújtotta kezét Ula felé és megfogta, aki talán észre sem vette.

Ula szemei előtt hirtelen, eddig szokatlan kép jelent meg, amitől ha csak egy pillanatra is, de megrettent. Még sosem fordult elő vele még csak hasonló sem. Most pedig a kép olyan éles volt, mintha csak valóságban látná. A képen egy ismeretlen arc jelent meg, kezében egy csillogó tárgy volt, amit egyenesen Ula felé nyújtott, közben pedig mondott valamit, de a lány nem értette. Végül a kép ahogy volt, el is tűnt, Ula pedig zakatoló szívvel nézett Denre.

– Láttál valamit? Mert nekem igen furcsa látomásom volt.

– Neked is? Egy vénséges vén és idegen arc jelent meg előttem és...

– És a kezében egy csillogó tárgyat tartott, miközben mondott valamit. – Vágott a szavába Den. Ula csodálkozva vont össze a szemöldökét.

– Szóval te is ugyan azt láttad, amit én? Értetted mit mond? Mert nekem fogalmam sincs.

– Nekem sem. – Vonta meg vállát Den. – De ha fontos, akkor majd bizonyára kiderül. Nem megyünk haza? Lassan besötétedik.

Kezét nyújtotta Ula felé, aki belekapaszkodott és talpra ugrott. A meredek ösvényen óvatosan haladtak, mert szinte teljes sötétség volt már az erdőben. Az esti szürkület nem hatolt át sűrű lombkoronán. Ahogy haladtak lefelé, egyre sötétebb lett, a közben feljött csillagok csu-

pán imitt – amott ragyogtak a levelek között. Den épp mondani akart valamit, de Ula megtorpant és csöndre intette. Csak a kezével jelzett. A távolba mutatott, ahol egy az éjjelnél is sötétebb árnyat vélt fölfedezni. Rossz érzése támadt, megborzongott. Szája elé emelte mutató ujját, hogy további csendre intse barátját. Fogalma sem volt mi lehetett az, de rossz érzése fokozódott. Csöndesen intett Dennek, hogy lassan menjenek tovább. A közelben volt egy picike, eldugott barlang, arra vették az irányt. Mikor már biztos fedezékben voltak, akkor szólaltak meg, akkor is csak suttogva. Den törte meg először a csöndet.

– Ezek a sötét árnyak... brrrr... mintha csak a halál lehetését éreztem volna.

– Igen, és sok van belőlük. Azt hiszem, itt kell éjszákáznunk.

– Szerinted mi lehet ez?

– Nem tudom, de semmi jót nem gondolok felőlük.

Ebben a pillanatban fojtó szagok lengték be a kis barlangot és környékét. Ula szíve összeszorult, torkát fojtogatta a keserű bűz. Ahogy kilesett a barlangból vörösen izzó, cikázó fényeket vett észre. Megborzongott, a torkát mardosó érzés egyre fokozódott. Köhögnie kellett, de nem mert, így csaknem megfulladt. Den gyorsan adott neki kulacsából egy korty vizet, ami átmenetileg segített neki. Ő maga ugyan ezt érezte, de egy kukkot sem szólt, helyette meghúzta ő is a kulacsot. Az vörösen izzó pontok között egyre közelebb értek, egyre nagyobbak lettek. Ha nehezen is, de kivehető volt körvonaluk. Fekete lepelbe burkolt lények suhantak át nesztelenül az erdőn. Alakjuk emberforma volt, szemük azonban vörösen izzott. Mikor az egyik megállt közvetlenül a barlang előtt és szembe fordult vele, beleszippantott a levegőbe, Ula visszafojtotta